

Καὶ τὴν ψυχὴν τῆς τὴν παρθενηκὴν, ἀποπᾶσαν τῶν χειλέων τῆς, ἐδέχθησαν ἐν ὑστάτῳ σπαρρακτικῷ ἀσπασμῷ τοῦ ἔραστοῦ τῆς τὰ χεῖλη. Καὶ οὕτως ἐτελείτο ἡ βουλή τῆς Ἡοῦς.

Η'

Ὅταν ὁ Κέφαλος, κρητῶν μόνος αὐτὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τῷ ἀψυχον τῆς Πρόκριδος σῶμα, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ὀνείρων του, ἵνα τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν πόλιν, διῆλθε διὰ τοῦ κρημνοῦ ἐκείνου τῶν Ἐριννύων, ἐξ οὗ ἄλλοτε ἡ Αὔρα ἔδρεψε τὰ ἄνθη τῆς, ἔκυψεν ἐπ' αὐτοῦ μηχανικῶς, τίς οἶδεν; ἴσως ὅπως ἐξιλεώσῃ τὰς καταχθονίους θεὰς διὰ τὸν φόνον ὃν ἔκων διέπραξεν.

Ἄλλὰ τότε εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ νεάνιδα νεκράν, στέφανον ἀνθέων φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

Ἡ δύστηνος Αὔρα περιπλανωμένη καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐν καταστάσει πυρετοῦ νευρικοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἰδοῦσα τὸν θάνατον τῆς Πρόκριδος ὄρμησεν ὄλως παράφρων ἐπὶ τὸν κρημνὸν τῶν Ἐριννύων· ἐκεῖ δέ, νέα δρέψασα ἄνθη καὶ στέψασα δι' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν τῆς, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ βαράθρου ἐκείνου, ὅπερ τῇ ἐφάνη ὅτι ἤνοιγεν αὐτῇ λυσιπνον ἀγκάλην. Ἐστεμμένη κατεκρημνίσθη εἰς τὸ βάραθρον.

Ἡ Πρόκρις δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ ἵνα τὴν ἐμποδίσῃ πάλιν.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ γάμος τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Πρόκριδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

ΤΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

Ἐν τοῖς τελευταῖον ἐκδοθεῖσιν ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἑρνέστος Λεγκουβὲ διηγεῖται συνέντευξιν, ἣν νέος ἔσχε πρὸς τὸν ποιητὴν Καζιμίρ Δελαβίν, πρὸς ὃν εἶχεν ἀποστείλει πρὸς ἀνάγνωσιν τοὺς πρώτους στίχους του. Ἡ ἀφήγησις τοῦ Γάλλου συγγραφέως εἶνε λίαν χαρακτηριστικὴ, περιέχει δ' ἀληθείας καὶ συμβουλὰς ἀξίας ν' ἀναγραφῶσι χάριν τῶν ποιητῶν.

Ἄ'Ανέγνωσα, εἶπεν ὁ Δελαβίν, τοὺς στίχους σου καὶ ἤρα εἰς αὐτοὺς πολλὰ πλεονεκτήματα· ἀλλὰ πρὶν συνομιλήσωμεν περὶ αὐτῶν, ἐπιτρέψόν μοι μίαν ἐρώτησιν πολὺ πεζήν: Ἐχεις τὰ μέσα τοῦ ζῆν;

— Ὁ κηδεμῶν μου μοι εἶπεν ὅτι θὰ ἔχω

περιουσίαν ὄχι μὲν μεγάλην, ἀλλ' ἐπιτρέπουσαν ἄνετον βίον.

— Τότε ἄς ἐξετάσωμεν τὰ ποιήματά σου.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μου ἐξέφραζεν ἐκπληξιν,

— Ἡ ἐρώτησις μου σοῦ ἐφάνη ὀλίγον παράδοξος, μοι εἶπε γελῶν. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ πρᾶγμα. Διῶδα εἰς τοὺς στίχους σου εὐχέρειαν περὶ τὸ στιχουργεῖν, προσόντα ἄλλα ἀξιόλογα, καὶ ἐνιαχοῦ κχι πρωτοτυπίαν ἐκφράσεως σπανίαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τούτων μέχρι τοῦ ἀληθοῦς ποιητικοῦ δαιμονίου, ὅπερ δύναται νὰ δημιουργήσῃ στάδιον εἰς τὸν κατέχοντα αὐτό, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ἐγὼ δὲ ἤθελον ἀποτρέψῃ πάντοτε οἰονδήποτε νέον ἀπὸ τοῦ νὰ ζητήσῃ πορισμὸν τοῦ βίου διὰ τῆς ποιήσεως, παρεκτός ἐὰν ἔχη καταφανῶς ἐμφυτον κλίσιν καὶ ἀναμφισβήτητον ἤδη ὑπεροχὴν. Εἶμπορεῖ νὰ ζῆ τις ἵνα στιχουργῇ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ στιχουργῇ διὰ νὰ ζήσῃ. Τώρα ὁμως ὅτε εἶμαι ἡσυχος ὡς πρὸς σέ καὶ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνείδησίν μου, ἄς ἀναγνώσωμεν τὰ ποιήματά σου.

Ἡ ἀνάγνωσις διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν, ἐκ τῆς ἡμιώρου δ' αὐτῆς συνδιαλέξεως ἐδιδάχθην περισσότερα ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς Καλολογίας. Ἦτο κριτικὴ ζῶσα ἡ συζήτησις ἡμῶν. Μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω χειροπιαστά ὅλα μου τὰ λάθη, μοι κατέδειξεν ὅλα τὰ ἀσθενῆ μέρη, καὶ μοι ἐσημείωσεν συγχρόνως πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ φανῇ ὡς ἐνθαρρυντικὸν διὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἀναγνώσεως περατωθείσης, μοι εἶπε:

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, μένω ἐνταῦθα κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν δι' ὅλης τῆς πρωίας. Ἐρχου νὰ με βλέπῃς, ὡσάκις θέλεις. Φέρε μου ὅ,τι ἔχεις γράψῃ ἢ μὴ μοῦ φέρεις τίποτε, ὅπως προτιμᾷς. Ἐὰν φέρῃς κανέν ποιῆμα, θὰ ἀναγινώσκωμεν ἁμοῦ τοὺς στίχους σου, καὶ ἐνίοτε καὶ ἰδικούς μου. Θὰ ἐκδικήσῃ διὰ τὰς ἐπικρίσεις μου, σχολιάζων καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου στίχους, προσέθηκε γελῶν. Λοιπόν, καλὴν ἀντάμωσιν.

Ἐξῆλθα συγκεκνημένος, πεφωτισμένος, αἰσθανόμενος συνεχομένην τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμά μου...

Μετά τινος ἐβδομάδας ἔφερα πρὸς αὐτὸν μεγάλην ᾠδὴν ἐπιγραφομένην *Ἡ μεγαλοφυΐα* καὶ φέρουσαν ἐπὶ κεφαλῆς: *Τῷ Καζιμίρ Δελαβίν*.

Μόλις ἦνοιξε τὸν χάρτην:—Ὡ! ὦ! μοι εἶπε, ἰδοὺ ἐν χονδρὸν σφάλμα εἰς τὴν ἀρχὴν.

— Ποῖον σφάλμα;

— Ἡ ἀφιέρωσις. Ἀγαπητόν μου τέκνον, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς εὐκρινείας σου. Βεβαίως σὺ μετὰ πλήρους καλῆς πίστεως ἔγραψες τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην τὰς λέξεις *μεγαλοφυΐα* καὶ τὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ τοῦτο δηλοῖ, προσέθηκεν εὐθύμως, ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη

ιδέαν τοῦ πράγματος. Τὸ ἐσυλλογίσθης καλὰ ; Μεγαλοφυία ! Ὅνομα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τὸν Κορνήλιον, τὸν Ρακίαν, τὸν Σοφοκλέα καὶ τὸν Σαϊκοσπεῖρον. Διέπραξες ἀνοησίαν γράψας τὴν γραμμὴν αὐτὴν, καὶ μὲ διέθεσες πολὺ αὐστηρῶς πρὸς τὴν φῶδὴν σου. Ἄς εἶνε. Ἀνάγνωσέ μου τὴν.

Καθ' ὅλην τὴν ἀνάγνωσιν οὐδὲν ἐποίησε σημεῖον ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας. Ὅτε δὲ ἐτελειώσα, ἔμεινε στιγμάστινας σιωπηλός, ἔπειτα μοι εἶπε :

— Πολὺ σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα ! Ἡ φῶδὴ σου δὲν ἀξίζει ἀπολύτως τίποτε. Ἐάν μόνη ἢ ἐκτέλεισις ἐχώλαινε, δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε. Ἡ τοιαύτη ἀδυναμία προσιδιάζει εἰς τοὺς νέους ποιητάς. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἀνησυχεῖ εἶνε ἡ πτωχεία τῶν ἐννοιῶν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους στίχους σου εἶχα συλλάβει καλλιτέρας ἐλπίδας. Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν γνώμην μου ; Εὐρίσκεσαι εἰς στιγμὴν κρίσεως, καὶ πρέπει νὰ λάβῃς ἀπόφασιν ἠρωϊκὴν. Ἐπὶ ἐν ἔτος δὲν πρέπει νὰ γράψῃς στίχον. Μὴ σὲ μέλει ὡς πρὸς τὴν διατύπωσιν ; εἰμπορεῖς πάντοτε νὰ τὴν ἐπανεύρῃς. Δὸς προσοχὴν εἰς τὴν οὐσίαν. Ἐνίσχυσε τὸ πνεῦμά σου ! Μελέτησε. Διέξελθε τὰ ἀριστουργήματα τῶν ξένων φιλολογιῶν. Εἰξεύρεις ἐκ στήθους τὰ ἔργα τῶν μεγάλων τῆς Γαλλίας ποιητῶν ; Καλὰ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετόν. Ἐπαύξῃσε τὰς γνώσεις σου μελετῶν τὸν Σοφοκλέα, τὸν Σαϊκοσπεῖρον. Μελέτησέ τους εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν ἐν ἡ ἐγγράφησαν, ἂν εἰμπορῆς. Μὴ λησμονεῖς καὶ τοὺς μεγάλους ἡμῶν λογογράφους. Ὁ πεζὸς λόγος εἶνε ἡ τροφὸς τῆς ποιήσεως. Τέλος ἀναζήτησε σεαυτὸν ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἄλλων. Μετὰ ἐν ἔτος θὰ ἴδωμεν.

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε, καὶ ἐφ' ὅσον προέβαινα εἰς ἡλικίαν, τόσῳ μᾶλλον ἀνεγνώριζα τὴν ἐμβρίθειαν καὶ εὐστοχίαν τῶν παρατηρήσεων ἐκείνων.

A.*

Ο ΖΩΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΜΑΣ

Ἀνέκαθεν ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν πρῶτον ὁ ζωμός, θεωρούμενος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς εἰσαγωγῆς του εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου ὡς ἀναπόσπαστον στοιχεῖον ἐνὸς τελείου γεύματος καὶ δείπνου.

Ἄλλ' ἡ ὑγιεινὴ, τῆς ὑποίας τὸ στάδιον μόλις τώρα ἤρχισε καὶ ἡ ὁπεία εἰς τὸ μέλλον ὑπόσχηται ν' ἀντικαταστήσῃ ἐν πολλοῖς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, εὗρεν ὅτι ἀδίκως κατατάσσεται ὁ ζωμός, τὸ ἐκχύλισμα δηλαδὴ τοῦ κρέ-

ατος, μεταξύ τῶν ἄλλων ἀπκραιτῆτων στοιχείων τῆς τροφῆς, καὶ ὅτι μάλιστα λίαν κκῶς πράττομεν γεύμενοι τοῦ ζωμοῦ, ἅμα ὡς καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πρὶν ἢ εἰσαγάγωμεν ἄλλην τροφήν εἰς τὸν στόμαχον.

Ἄλλοτε ἦσαν διαδεδομένοι πολλὰι σφαλεραὶ ιδέαι περὶ τῆς θρεπτικῆς ἀξίας ὄχι μόνον τοῦ ζωμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν, καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη, ὅταν τύχη ν' ἀσθενήσῃ τις ἐκ τῶν περὶ ἡμᾶς, δὲν λέγομεν πολλάκις : « ἄς τῷ δώσωμεν καὶ ὀλίγον κρασί γιὰ νὰ δυναμώσῃ, ἢ ὀλίγη σοῦπα δυνητὴ κτλ. ; » Καὶ δίδομεν πράγματι εἰς τὸν ἀσθενῆ μας σοῦπαν καὶ κρασί, καὶ νομίζομεν ὅτι δι' αὐτῶν αὐξάνονται πράγματι αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος.

Δὲν ὑπάρχει τι τοῦτου ψευδέστερον. Τὸ οἰνόπνευμα καὶ ὁ ζωμός δὲν δύνανται ν' ἀντικαταστήσουν καμμίαν τροφήν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐρεθίσουν μόνον ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ νευρικὸν μας σύστημα, καὶ μᾶς κάμνουν νὰ νομίζωμεν, ὅτι ἐλάβομεν περισσοτέρας δυνάμεις.

Ἐνεκα δὲ τῆς στρεβλῆς αὐτῆς ιδέας περὶ τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τοῦ ὁ ζωμός πολλάκις ἐβλαψεν ἀνεπανορθῶτως τοὺς ἀσθενεῖς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη ἀντὶ ἄλλης τροφῆς, βλάπτει δὲ ὄχι ὀλίγον καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φορτόνουν δι' αὐτοῦ τὸν στόμαχόν των.

Ἄλλ' εἶνε πολὺ δύσκολον, ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀδύνατον, νὰ ἐκρίζωθῃ συνήθεια ἔχουσα ἡδὴ τὰς ρίζας τῆς εἰς αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν. Καὶ ἡ ὑγιεινὴ, γινώσκουσα τοῦτο, συμβουλεύει τὸν ἀπλοῦν ζωμόν νὰ καθιστῶμεν θρεπτικώτερον διὰ τῆς ἀναμιξεως καὶ ἄλλων θρεπτικῶν οὐσιῶν, οἷον κρέατος, φῶν κτλ. τῶν ὁποίων αἱ λευκωματώδεις οὐσίαι εἶνε ἐν τῶν κυριωτέρων στοιχείων τῆς θρέψεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ.

Ἀπομένει λοιπὸν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τιὰ περὶ τοῦ διατὶ πρὸ πάσης ἄλλης τροφῆς παρατίθεται συνήθως εἰς τὴν τράπεζαν ὁ ζωμός. Εἰς τοῦτο ὁ ἀνθρωπος ὀδηγὸν ἔσχε τὸ ἐνστικτον. Ὅταν πεινώμεν, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐκτελεῖται βραδύτερον παρὰ ὅταν ἔχωμεν τὸν στόμαχον ἡμῶν πλήρη, οὗτος δὲ πάσχει τρόπον τινα ἀναμίαν καὶ αἱ προστριβαὶ τῶν παρειῶν του προξενοῦν τὸ αἶσθημα τῆς πείνης.

Πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς πείνης καὶ πρὸς κατὰσίγασιν τῶν ἀνησυχητικῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ στομάχου μας δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ πράξωμεν παρὰ νὰ τῷ δώσωμεν τροφήν διὰ νὰ ἐργασθῇ. Ἄλλὰ πᾶσα τροφή στερεὰ ἀνάγκη πρῶτον νὰ μεταβληθῇ εἰς ὑγρὰν ἐν τῷ στομάχῳ καὶ ἔπειτα ν' ἀπορροφηθῇ. μεταβάλλεται δὲ εἰς ὑγρὰν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ στομάχου, ἡ ὁποία διαρκεῖ ὥρας τινὰς καὶ καλεῖται πέψις. Αἱ βευσταὶ τροφαὶ καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ βευσταὶ οὐσίαι, αἱ